

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **Ing. V. K.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Procházkou, advokátem se sídlem Palackého 202, Frýdek – Místek, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2005, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 21 Cad 113/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2007, č. j. 21 Cad 113/2005 - 70,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Pavla Procházky **s e u r č u j e** částkou 1600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 8. 2005, č. X zamítla žalobcovu žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení ve Frýdku – Místku ze dne 21. 6. 2005 žalobce není plně invalidní, nýbrž částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 60 %. Dodala dále, že podle § 39 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, pokud z důvodu dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %. Z toho důvodu žalovaná žádost žalobce o plný invalidní důchod zamítla, přičemž podotkla, že o nároku na částečný invalidní důchod bylo vydáno rozhodnutí pod č. II.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 5. 2007, č. j. 21 Cad 113/2005 - 70, žalobu žalobce zamítl. V odůvodnění uvedl, že pro účely přezkumného soudního řízení nechal posoudit žalobcův zdravotní stav a dochovanou pracovní schopnost k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě (dále jen „Posudková komise“). Posudková komise dne 31. 3. 2006 zjistila, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí byl zdravotní stav žalobce dlouhodobě nepříznivý a rozhodující příčinou byla neurotická anxiózně depresivní porucha jako reakce na dlouhodobý stres s podílem osobnostní baze. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti zhodnotila Posudková komise 20 % podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. kap. V., pol. 4. b. Posouzení zdravotního stavu žalobcem provedené posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení ve Frýdku – Místku ze dne 21. 6. 2005, který stanovil míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 60 % podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kap. V., pol. 5. c., označila Posudková komise jako posudkový omyl. V doplňujícím posudku Posudkové komise ze dne 20. 10. 2006 tato setrvala na závěrech svého posudku ze dne 31. 3. 2006. Vzhledem k námitkám vzneseným žalobcem stran neobjektivity Posudkové komise si soud vyžádal tzv. srovnávací posudek o zdravotním stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí u Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně. Z posudku této Posudkové komise ze dne 17. 1. 2007 soud zjistil, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované byla rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu anxiózně depresivní porucha s podílem osobnostní baze, potencovaná dlouhodobým stresem. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti Posudková komise zhodnotila 20 % podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. kap. V., pol. 4. b. v horní hranici stanoveného pásma. Soud při posouzení dochované pracovní schopnosti žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí vycházel z posudků Posudkové komise ze dne 31. 3. 2006, doplněného posudkem ze dne 20. 10. 2006 a posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 17. 1. 2007. V nich posudkové komise dospěly zcela shodně k závěru, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla anxiózně depresivní porucha s podílem osobnostní base, vyvolaná dlouhodobým stresem. Hodnocení míry poklesu soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V., pol. 4. b. považuje proto soud za přesvědčivé, posouzení zdravotního stavu žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí je úplné a odborné a závěry v nich obsažené jsou zcela jednoznačné.

Soud v uvedeném rozhodnutí dále vyjádřil, že neshledal důvody k vyžádání znaleckého posudku z oboru psychiatrie s příbráním konzultantů z oboru posudkového lékařství, psychologie, gastroscopie a koloskopie. Vzal za dostačující, že v posouzení zdravotního stavu posudkovými komisemi není rozpor, který by bylo třeba znaleckým posudkem odstranit. Rovněž se vypořádal s námitkou neobjektivity Posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí vycházející z toho, že jde o orgán nadřízeného žalované. K tomu soud uvedl, že podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, Ministerstvo práce a sociálních věcí posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, přičemž námitku podjatosti konkrétní posudkové komise žalobce nevznsl. Zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce ve výši 20 % je nižší než 66 %,

nejedná se u něj ani o zdravotní postižení podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Soud proto uzavřel, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalobce v souhrnu nesplňoval žádnou z podmínek plné invalidity vymezených v § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

V odůvodnění výše zmíněného rozhodnutí soud dále uvedl, že se žalobce dne 17. 5. 2007 nedostavil k nařízenému jednání, přičemž vyrozumění, které bylo dne 13. 4. 2007 uloženo, si převzal dne 30. 4. 2007. Dopisem ze dne 4. 5. 2007 žalobce požádal o odročení jednání na „základě svého současného zdravotního stavu“, když dodal, že se „léčí za použití nových léků za účelem stabilizace svého zdravotního stavu“. Soud jej proto dopisem ze dne 9. 5. 2007 vyzval k předložení lékařského potvrzení o neschopnosti se ze zdravotních důvodů zúčastnit jednání s tím, že bez uvedeného nebude jednání odročeno. Zásilka byla dne 11. 5. 2007 uložena, a protože žalobce nebyl zastižen, vyzvedl si ji dne 28. 5. 2007, na což reagoval dopisem ze dne 29. 5. 2007. Soud proto věc s ohledem na § 49 odst. 3 s. ř. s. projednal a skončil za neúčasti řádně předvolaného žalobce. Dodal, že jednání může být podle § 50 s. ř. s. odročeno z důležitých důvodů, kterou je neschopnost účastníka dostavit se k jednání pro onemocnění, přičemž žalobce byl včas vyzván, aby překážku na své straně prokázal, což neučinil. S ohledem na výše uvedené soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) namítl, že soud vycházel z neobjektivních posudků posudkové komise, které neodpovídaly a neodpovídají jeho zdravotnímu stavu, nezabývaly se příčinou vzniku zdravotních problémů, invalidity, ani přerušováním léčby posudkovým lékařem. Soud proto nezjistil správně skutkový stav věci a jeho rozhodnutí není tudíž objektivní. Stěžovatel dále uvedl, že soud v podstatě opsal posudky posudkových komisí, čímž je převzal za své, aniž by pro to měl jiné zjištění představované znaleckým posudkem. Soud se nezabýval jeho zdravotní stavem. K tomu stěžovatel dodal, že jeho trvalé zdravotní problémy jej dále stresují a vyvolávají další zdravotní problémy, které v posudcích vůbec nejsou uvedeny. Stěžovatel dále vytkl soudu, že se nevypořádal s jeho vznesenými námitkami k posudkům posudkových komisí a zamítnutí provedení znaleckého posudku právně neodůvodnil. Podle jeho názoru jen znalecký posudek mohl potvrdit nebo vyvrátit závěry posudkových komisí. Podotkl, že tyto posudky jsou *de facto* vypracovány stranou žalovanou, neboť žalovaná je součástí resortu Ministerstva práce a sociálních věcí. Rozhodnutí soudu je podle stěžovatele vnitřně rozporné, kdy na jedné straně soud uvádí, že nemá medicínské znalosti, ale na straně druhé uvádí, že posudky posudkových komisí považuje za správné. Stěžovatel dále namítl, že se soud nezabýval co je a jak se projevuje jeho psychosomatické onemocnění, jak se léčí a zda projevy nemoci odpovídají posouzení zdravotního stavu a pracovním schopnostem a zda je schopen vykonávat práce uvedené v posudcích. Pokud by tak učinil, musel by odmítnout závěry posudkových komisí, že si svůj zdravotní stav stěžovatel zapříčinil sám. Příčinou jeho onemocnění je dlouhodobý stres, kterému je vystaven v souvislosti se svými dlouhotrvajícími soudními řízeními.

Dále stěžovatel namítl, že soud porušil jeho právo zaručené čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod na to, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti, a aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům. K tomu sdělil, že soud nařídil jednání na 17. 5. 2007, přestože z důvodu zdravotního stavu požádal dne 4. 5. 2007 o jeho odročení, aby se jej mohl osobně zúčastnit a vznést námitky proti závěrům posudkových komisí. Soudu bylo známo z jeho žádosti ze dne 4. 5. 2007, že se léčí za účelem stabilizace zdravotního stavu. Zdůraznil, že léčení prodělává mimo své bydliště, což představuje důvod podle § 50 s. ř. s. k odročení

jednání. Přerušit léčbu by znamenalo jen zhoršení jeho zdravotního stavu. Na výzvu soudu ze dne 9. 5. 2007 reagoval dne 29. 5. 2007 po jejím převzetí. Závěrem stěžovatel vyslovil domněnku, že soud chtěl věc ukončit bez ohledu na jeho zájem a právo účastnit se jednání osobně. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2007, č. j. 21 Cad 113/2005 - 70, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Její rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel tento důvod spatřuje ve skutečnosti že soud rozhodl na základě nesprávně a neobjektivně zjištěného skutkového stavu věci, berouce v potaz pouze závěry posudkových komisí, když jeho návrhům na provedení znaleckého posudku nevyhověl. Další skutečností je, že soud se dopustil vady řízení, když věc projednal a rozhodl ve stěžovatelově nepřítomnosti, ačkoli byl informován o tom, že stěžovatel, kvůli svému aktuálnímu zdravotnímu stavu není s to se jednání zúčastnit, a proto požádal o jeho odročení.

Stěžovatel v první řadě namítá, že soud vycházel pouze z nepravdivých posudků posudkových komisí, díky čemuž nesprávně a neobjektivně zjistil skutkový stav věci. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Úvodem je třeba poukázat na skutečnost, kterou již správně zmínil i krajský soud, a to, že posudkové komise se zabývaly zhodnocením stěžovatelova zdravotního stavu nikoli k okamžiku vyhotovení jejich posudku, nýbrž k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované. Jejich cílem bylo zhodnotit jaký byl zdravotní stav stěžovatele, resp. zda došlo k naplnění podmínek stanovených § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o důchodovém pojištění, tedy přezkoumat, zda u stěžovatele k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo zda byl pro zdravotní postižení schopen soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Právní základ pro tento postup je obsažen v § 75 odst. 1 s. ř. s. podle něhož soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalované). Ke skutečnostem pozdějším se nepřihlíží, čemuž soud dostál. Nejsou proto důvodné ty výtky stěžovatele, podle nichž posudky neodpovídají jeho zdravotnímu stavu, nezabývají se příčinou vzniku zdravotních problémů, invalidity, ani přerušováním léčby ze strany posudkového lékaře. Soud se zabýval zdravotním stavem stěžovatele k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, není tudíž důvodná námitka, že stávající zdravotní problémy stěžovatele vyvolávají další zdravotní problémy, které v posudcích nejsou uvedeny. Nejvyšší správní soud z lidského hlediska stěžovatele chápe, ale pokud má dojem, že od vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu a z důvodu dlouhodobě nepříznivého

zdravotního stavu k poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti, nic mu nebrání podat novou žádost o invalidní důchod.

Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud postupoval zcela správně, když si pro posouzení zdravotního stavu stěžovatele k vydání žalobou napadeného rozhodnutí opatřil posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. K obdobným právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, publikovaném pod č. 526/2005 Sb. NSS. V daném případě k tomu byl soud s ohledem na znění § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, povinen. Zcela správný byl rovněž postup, když si krajský soud pro doplnění vyžádal další posudek a po vznesené námitce neobjektivit vypracováním tzv. srovnávacího posudku pověřil jinou posudkovou komisí. Soud prvního stupně tyto posudky zhodnotil, a protože všechny tři dospěly k týmž závěrům, nevyvstala potřeba doplnění dokazování prostřednictvím znaleckého posudku. Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud dostatečně vypořádal s požadavkem stěžovatele na ustanovení znalce, když uvedl, že v posouzení zdravotního stavu posudkovými komisemi není rozpor, který by bylo třeba znaleckým posudkem odstranit. Nejvyšší správní soud dále v dané souvislosti odkazuje na právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, podle kterých si soud v řízení o přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení vyžádá posouzení zdravotního stavu Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn požadavek na doplnění dokazování ustanovením znalce podle § 127 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. Nad to Nejvyšší správní soud podotýká, že posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí mají v řízení, jehož předmětem je přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění, charakter znaleckého posudku *sui generis*. Nepřípadné je rovněž tvrzení stěžovatele, že posudkové komise jsou orgány Ministerstva práce a sociálních věcí, do jehož resortu náleží i žalovaná, z čehož dovozuje jejich neobjektivitu. V této souvislosti je třeba říci, že Ministerstvo práce a sociálních věcí není správním orgánem, který by rozhodoval o opravných prostředcích proti rozhodnutím žalované ve věcech důchodového pojištění, nehrozí proto žádný střet zájmů, ani to, že by se Ministerstvo snažilo působit na své orgány – Posudkové komise, které jsou zákonem povoleny k přezkoumání zdravotního stavu, aby jejich posudek byl pro žalovanou – Českou správu sociálního zabezpečení příznivý. Okolnosti případu ostatně tuto domněnku vyvrací, když je zcela zřejmé, že zatímco žalovaná vycházela z poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 60 %, posudky posudkových komisí ze dne 31. 3. 2006, 20. 10. 2006 a 17. 1. 2007 se shodly na poklesu ve výši 20 %. V této souvislosti je třeba rovněž odkázat na právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 - 35, publikovaného pod č. 33/2003 Sb. NSS, podle kterých sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, podle níž jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí. Obdobný názor je i v nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 11. 1995, sp. zn. II. ÚS 92/95, zveřejněném pod č. 72 ve svazku č. 4 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že stěžovatel se mýlí, když namítá vnitřní rozpornost rozhodnutí krajského soudu, kdy měl soud prvního stupně vyjádřit, že posudky jsou správné. V daném případě tomu tak není, slovo „správné“ v souvislosti se zhodnocením posudků posudkových komisí soud prvního stupně nepoužil. Krajský soud pouze uvedl, že posudky považuje za přesvědčivé, posouzení zdravotního stavu stěžovatele k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí je úplné a odborné a závěry v nich obsažené jsou zcela jednoznačné. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dodává, že soud prvního stupně nebyl povinen zabývat se co je a jak se projevuje psychosomatické onemocnění stěžovatele, jak se léčí a zda projevy nemoci odpovídají posouzení zdravotního stavu.

Druhou námitkou stěžovatel napadal postup soudu, který dne 17. 5. 2007 uskutečnil jednání bez jeho přítomnosti. Nejvyšší správní soud však daný postup soudu prvního stupně za zmíněných okolností považuje za správný a neshledává v něm jinou vadu řízení, která by mohla mít vliv za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vyrozumění o tom, že soud nařídil jednání na 17. 5. 2007 bylo ze strany krajského soudu vypraveno a odesláno včas, přičemž stěžovatel si jej vyzvedl až dne 30. 4. 2007. Od tohoto okamžiku měl vědomost, že jednání se bude konat dne 17. 5. 2007. Za čtyři dni, dne 4. 5. 2007, požádal o odročení jednání, kdy uvedl, že „na základě svého zdravotního stavu tímto žádám soud o odročení jednání soudu ve věci, které bylo nařízeno na dne 15. 5. 2007 (jedná se zřejmě o překlep, správně mělo být uvedeno 17. 5. 2007 – pozn. soudu) Důvodem žádosti je, že se chci jednání osobně zúčastnit, což není nyní možné. V současné době se léčím za použití nových léků, a to za účelem stabilizace svého zdravotního stavu“. Nejvyšší správní soud zde zdůrazňuje, že stěžovatel nesdělil soudu, že odjíždí na léčení pryč z místa, kde se zdržuje. Dne 9. 5. 2007 byl stěžovatel krajským soudem vyzván, aby obratem předložil lékařské potvrzení o neschopnosti se ze zdravotních důvodů účastnit jednání. Současně byl soudem prvního stupně poučen o následcích, pokud potvrzení nepředloží. Ačkoli byla zásilka již dne 11. 5. 2007 uložena, stěžovatel si ji vyzvedl až dne 28. 5. 2007. Dopisem z následujícího dne (v době, když již soud ve věci samé rozhodl – pozn. soudu) pouze sdělil soudu, že podstoupil blíže neurčené léčení v neuvedené době, přičemž požadované lékařské potvrzení ani dodatečně soudu nedoložil a k dopisu ze dne 29. 5. 2007 nepřipojil. Vzhledem k okolnostem případu a i k tomu, že se ústního jednání dne 17. 5. 2007 zúčastnil stěžovatelův zástupce, není jednání bez stěžovatelovy přítomnosti vadou řízení, a ani nepředstavuje zásah do jeho ústavně zaručených veřejných subjektivních práv na spravedlivý proces podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud v dané věci uzavírá, že stěžovatel důležité důvody, ve smyslu § 50 s. ř. s. soudu k jeho výzvě nedoložil, a to ani dodatečně. Jeho podání ze dne 29. 5. 2007 jen nekonkrétně uvádí, že byl na léčení. Krajský soud proto postupoval správně.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení podle zákona nelze přiznat. Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2007, č. j. 21 Cad 113/2005 - 99, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování podle § 35 odst. 8 s. ř. s. použitého podle § 120 s. ř. s. stát. Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) na základě provedených úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu částkou 1000 Kč za dva úkony právní služby po 500 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 10. 2007. Nejvyšší správní soud dále přiznal 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna zástupce stěžovatele činí 1600 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu